

A horgászathoz fűződő járulékos események

(sellős)

A horgászok a nagy halakra összpontosítottak hajnali négy és fél kilenc között, fenékhóra szereltek mindannyian, mert a régiektől úgy tanulták, hogy mélyben úsznak a nagy halak. Fél kilenc volt, már perzselt a nap, amikor váratlanul minden horgászra kitört a járvány, nevezetesen a macskajaj, a másnaposságból adódó rossz közérzet, amit egyre fokozott az egyre fokozódó hőség, a sziget hét fűzfája kevésnek bizonyult, bőgő szarvasok hallatnak ilyen vészjósló hangokat közvetlenül az agancsok összezapódása előtt, mint amilyenekkel a horgászok fejezték ki egymásnak az egymás iránt érzett részvétüket. Két horkantás között felemlegetve a minősített sört, meg a minősített borovicskát, Isten felé néztek mindannyian, föl, föl az ég magasába, mint angyalok csengője szólalt meg ekkor a kapásjelző, egyiküknek épp akkor volt kapása. A piszkei templomban behármaztak, mert kezdetét vette az istentisztelet, a teljes elesettség állapotában leledző horgászok látókörébe került a sellő, amint keresztet vetett, valami arra úszó vízbefúlt felett.

A horgászathoz fűződő járulékos események

(nagyapás)

Valami nagy víz partján mentünk nagyapával,
ami nem volt sem folyó, sem tó, sem óceán,
a víztükör fölött az ódon, román stílusban
épült székesegyház, olykor alábukott,
mint a kormorán, fundamentumát
az égre tapasztotta, bugyborékkolt, mintha
fuldokolna, vízből szőtt oszlopok tartották
a kupolás tornyokat.

A katedrális kertjében kertészkedő papok
kapáltak, vízből volt a kert és vízből volt
minden növény, a szegélynek ültetett
mogyoróbokrok is, mégis elkülönülten
a víztükörtől, felismerhető volt
a póréhagyma, a retek, a tök, amint
fürtökben csüngött a templom harangkötelén.

Nagyapapa ismerte a papokat; évszázadok óta
járt ide, arról beszélt, míg a parton mentünk,
hogy időnként a víztükör valami szivárványon
felszívódik valahova, mint nyaranta a hajnali
harmat, nyoma sem marad, meder se, mart se,
valami égi vákuum lehet az oka, vagy az Isten
szemébe visszahulló könnycsepp, mert azt senki
nem tudhatja, hogy Istennél mi van fönt,
és mi van alant, mi, mikor szárnyal, és mi,
mikor zuhan.

Istenhez fűződő viszonyáról nagyapapa
soha nem beszélt, csak káromkodásaiban
emlegette napjában többször Isten nevét.
Meg vagyok Istennel, mondogatta,
és Ő is meg van énvelem, levonható
a következtetés: kétirányú a kegyelem.

A nagy télre való nagy felkészülés

Nagypapával bort fejtettünk
amikor utolért a hír: idén nagy,
borzalmas, csontig ható tél várható,
megírta az újság, bemondta a rádió.

Fejtettük a bort kádba, magunkba,
kóstoltunk rendületlenül, az ifjú,
meg az agg degusztátor,
a fojtogató kén füstjében
azt daloltuk, hogy muszkaföldön
kegyetlenül hideg a tél.

Mélyen egymás szemébe néztünk,
és megegyeztünk minden pohár
bor után, hogy holnap aztán nem,
nem engedünk, kikocsizunk
a Zsellér agacsosba, ott vár ránk
öt vagy hat köb akác.

Reggel befogtuk a lovakat, balról
Csillagot, jobbról Szellőt, virágos
szatyorba tettük a pálinkát
mert azt még mi sem tudhattuk
pontosan, hogy mikor áll be az
a nagy, kegyetlenül hideg tél.

Megvárja a karácsonyt, vagy
beállít még karácsony előtt? Azt
sem tudhattuk bizonyosan, hogy
lovaink megállnak-e a kocsmá
előtt, vagy nem.
Megálltak.

Megálltak, hátra néztek, követelték
a lucernát, mert apám erre szoktatta
őket, végtelen türelemmel, napokon,
heteken, hónapokon át.

Csillag és Szellő a kocsmá előtt állt,
fél istrágon lucernát ropogtatva,
Nagy Lajkó kimérte a borovicskát,
kérdés nélkül.

Háromszor fordítottuk meg
nagyapával, elméletben dőlt
az akác, repült a fűrészpor a
láncfűrész fogai nyomán,
vigyázz dől!
kiabáltuk nagyapával a harmadik
borovicska és a harmadik kisső után,
kintről beszólt nagymama:
jól van, megmelegítem a vacsorát.

A lovak hazavittek, kifogták,
leszerszámozták, megitták magukat,
mert a lovat nem kell félteni,
mert a ló az nem olyan.

Hajnalban leesett a hó és hajnalban
beállt a tél, nagyapá elviharzott
a Szent Mihály lován.
Nagymama a szép szobában
tett vett, berlinerkendőjével letakarta
a tükröt, felkötötte nagyapá állát stb.

Feltámad a 2. magyar hadsereg

Hetvenöt évvel a nagy doni áttörés után a Donszkoj nevű település buszmegállója előtti téren előbb vízszintesen, majd függőlegesen is megrepedt a föld, az eseményt mind Kijevben, mind Moszkvában rögzítette a földrengéseket jelző állomás, mindennapos eset, hogy a nagy törésvonalak mentén esetenként a föld megrepeg, hol kisebb, hol pedig nagyobb intenzitással. A BBC az esetről nem vett tudomást, pedig a NASA a világhálón közzé tett egy fotót, melyen a donszkoji buszmegálló előtti téren harminchétezer kétszáznegyven ülő alak volt látható, valamint kétezerkétszáz önmagából épp kiforduló nem emberi lény.

A harminchétezer kettőszáznegyven magyar katona téliesített nyári szerelékben, az időtávlat függvényében a Donszkoj nevű település buszmegállója előtti téren, hetvenöt évvel a nagy doni áttörés után a korabeli, majd javított híreszteléseket felül írva jónak mondható állapotban érte meg a feltámadást, testben és lélekben egyaránt.

A kétezerkétszáz lóról ugyanez nem volt elmondható, mert túlnyomó többségüknek a nagy, orosz télre való felkészülés idején valamelyik testrészét levágta a harminchétezer kettőszáz magyar, ötszáznegyven olasz, százkilencvenegy német, hat szerb és három szlovák honvéd ezerkilencszáznegyvenháromban a farkasordító télben Donszkojban a Don árterében a később kialakított buszmegálló előtti téren.